23/04/2022

Λόγος στην περιφορά του Επιταφίου στην Καστοριά 2022

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Καστορίας

- Του Μητροπολίτου Καστορίας Καλλινίκου

Σήμερα περιφέρουμε στήν πόλη μας, καί σέ κάθε πόλη καί χωριό τῆς Ἑλληνικῆς γῆς καί τῆς Ὀρθοδοξίας, τήν Ζωή ἐν Τάφῳ.

Περιφέρουμε τόν Ἐπιτάφιο πάνω σέ μιά θάλασσα, σέ ἕναν παγωμένο ὠκεανό ἑνός κόσμου δίχως προσευχή, δηλαδή χωρίς ἀγάπη πρός τόν Θεό καί τόν ἄνθρωπο, γιατί αὐτό εἶναι ἡ προσευχή στήν τελεία της ἔκφραση.

Περιφέρουμε τόν ἐπιτάφιο πάνω ἀπό ἕναν παγωμένο κόσμο ὅπου ἡ ἀγάπη πού ἐκφράζεται μέ τήν θερμή προσευχή στόν προσωπικό Θεό πού ἔγινε ἄνθρωπος, καί μέ τήν θερμή προσευχή γιά τόν συνάνθρωπο, τόν κάθε συνάνθρωπο, ἀντικαταστάθηκε μέ αὐτόνομες, φίλαυτες, ἀτομικές τεχνικές αὐτοσυγκέντρωσης, μέ ἐπίκληση ἀπροσώπων δυνάμεων.

Σέ ἕναν κόσμο πού κυριαρχεῖ ἡ κατασκευαστική λογική, ὡσάν ὁ ἄνθρωπος νά εἶναι ἕνα ἔμψυχο ἐργαλεῖο ἤ μιά λογική μηχανή, μέ προκαθορισμένες μάλιστα ὧρες λειτουργίας καί μέ τιμή ἀγορᾶς καί πώλησης.

Ἕναν παγωμένο κόσμο πού παγώνει ἀκόμη περισσότερο ἀπό τήν ἔλλειψη νοήματος ζωῆς, καί τήν ἀπογοητευτική σκληρή ἐπιστροφή τῶν καταστροφικῶν πολέμων μέσα στόν πολιτισμένο κόσμο.

Σέ αὐτόν τόν παγωμένο ὠκεανό τοῦ κόσμου, προστίθεται, ἐδῶ στήν Καστοριά μας, καί ἡ παγωμένη ἀτμόσφαιρα πού δημιουργεῖται ἀπό τήν ἔλλειψη ὁρατοῦ μέλλοντος γιά τούς νέους, ἀπό τήν ἔλλειψη ἐργασίας γιά τούς ἀνθρώπους, ἀπό τήν ἐγκατάλειψη τῆς ἐπαρχίας, ἀπό τήν σκληρή ἐπίθεση τῶν συγχρόνων ὀρθολογιστικῶν κοσμοθεωριῶν ἐναντίον τοῦ κυττάρου τῆς κοινωνίας, δηλαδή τῆς οἰκογένειας.

Σέ αὐτόν παγωμένο ὠκεανό τοῦ συγχρόνου κόσμου, περιφέρουμε τήν Ζωή ἐν Τάφῳ, τήν Ἐσταυρωμένη Ἀγάπη, τήν Σοφία τοῦ Θεοῦ, τόν Προσωπικό Δημιουργό τοῦ κόσμου πού ἔγινε ἄνθρωπος καί μᾶς μίλησε, καί μᾶς ἄκουσε, καί μᾶς μιλᾶ καί μᾶς ἀκούει, γιατί ὡς ἄνθρωπος μπορεῖ καί μᾶς συμπαθεῖ στίς ἀσθένειες καί τίς ἀδυναμίες μας, καί ὡς Δημιουργός γνωρίζει τήν ἐνδελέχειά μας.

Προσευχόμαστε σέ Αὐτόν, τόν Χριστό μας, νά μᾶς ἐμπνέει τοὐλάχιστον μέ τήν θυσία Του κατάνυξη, θέρμη καρδιακή, γιά νά λιώνει αὐτός ὁ ἀπάνθρωπος παγετός.

Προσευχόμαστε σέ Αὐτόν νά μᾶς ἀγγίξει ἡ ἀγάπη Του, πού εἶναι τό μεγάλο δῶρο τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο, εἶναι τό θεμέλιο ὅλης τῆς ζωῆς. Αὐτή συγκροτεῖ τόν κόσμο καί τούς κόσμους. Χωρίς αὐτή, τήν ἀγάπη, τό πᾶν χάνει τό νόημά του.

Στρεφόμαστε πρός τόν Γολγοθᾶ, τό ὑψηλότερο βουνό πάνω στήν γῆ, στό ὁποῖο ὑψώθηκε ὁ Θεός τῆς Ἀγάπης.

Προσκυνοῦμε τόν Πανάγιο Τάφο, τό μεγαλύτερο σπήλαιο πάνω στήν γῆ, τό ὁποῖο χώρεσε ὡς ὑπνοῦντα τόν Δημιουργό τοῦ κόσμου, τόν ὁποῖο δημιούργησε ἀπό ἀγάπη.

Καί προσευχόμαστε στόν Χριστό μας νά μᾶς δίνει δυνάμεις νά μή διαρρηγνύουμε

τόν σύνδεσμο τῆς ἀγάπης γιά τά πλέον μηδαμινά πράγματα.

Καί νά μᾶς δίνει δυνάμεις νά βυθίζουμε στά βάθη τῆς ἀγάπης, στά βάθη τῆς προσευχῆς, τήν μηδαμινότητα τοῦ μίσους.

Καί ἔχουμε ἰσχυρές ἐλπίδες στήν προσευχή μας αὐτή, καί γιά τόν ἐπιπρόσθετο λόγο ὅτι ἡ πόλη μας, ἡ Καστοριά, καί ὅλη ἡ Ἐπαρχίας της, εἶναι πράγματι ἕνα κάστρο καί συγχρόνως μιά θερμή λίμνη τῆς φιλάνθρωπης καί φιλόθεης παράδοσής μας, καί ἀντιστέκεται σέ αὐτήν τήν παγωμένη εἰσβολή τοῦ κόσμου χωρίς προσευχή.

Αὐτήν τήν Ἁγία καί Μεγάλη Ἡμέρα, τήν Μεγάλη Παρασκευή, τήν Ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ μας, ὅπως λέμε καί ἐδῶ στήν Καστοριά, ἀντί γιά κάποια ἄλλη εὐχή, πρός τούς ἄρχοντες, πρός τούς ἀποδήμους ἀδελφούς, πρός τούς ἀσθενεῖς καί στά σπίτια τους καί στά νοσοκομεῖα, πρός τούς ἐγκεκλεισμένους, πρός τούς μοναχικούς, πρός ὅλους ἐσᾶς, ἀντί γιά ἄλλη εὐχή νά ἐπαναλάβω ὁρισμένα ἀπό τά τελευταῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ πρίν τό Πάθος καί τήν Σταύρωσή Του πρός τούς Μαθητές Του:

οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς. ἔρχομαι πρός ὑμᾶς

μή ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία. πιστεύετε εἰς τόν Θεόν, καί εἰς ἐμέ πιστεύετε (λέγει ὁ Χριστός μας).